

КОНСТАТУЈЕ СЕ да су приступили:

- **Заменик тужиоца за ратне злочине Милан Петровић,**
- **Оптужени: Поповић и Грујић,**
- **Адвоакти: Шалић Миломир и Проле Станислав.**
- **Пуномоћници оштећених: Наташа Кандић и Славица Јовановић.**

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес ОДРЖИ и да се у наставку доказног поступка испита сведок Јашић Муњевера.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан. Јашић Муњевера? Име вашег оца је?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Елмаз.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте пензионер?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте рођени?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: 16.10.1953. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1953. године, у?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: У Тршићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Тршићу? Је л' тамо живите?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте у сродству или у завади са оптуженима?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте? Добро. Као сведок ви сте пред судом дужни да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело. Нисте дужни да одговарате на поједина питања уколико сматрате да бисте се одговором изложили некој срамоти, материјалној штети или евентуалном кривичном гоњењу. Ја ћу вас сад замолити да положите

заклетву тако што ћете прочитати тај текст испред себе. Је л' не видите?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Покушаћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете да понављате после мене?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Може тако? Заклињем се.

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Заклињем се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ћу о свему.

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Да ћу о свему.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што пред судом будем питана.

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Све што будем пред судом питана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говорити само истину.

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Говорити само истину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ништа.

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: И да ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од онога што ми је познато.

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Од онога што ми је познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећу прећутати.

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Седите. Да ли има ту неки лист са псеудонимима, неким словима? Имали смо неколико сведока који су били заштићени па уколико случајно треба да поменете неког од ових сведока рећи ћете то слово испред. Немојте читати та имена наглас можда и не знате ту никог, али погледајте за сваки случај. Због непосредности овог поступка и главног претреса ја ћу вас питати шта вам је познато о овом догађају који се десио 01. јуна 1992. године, а наиме да нам поновите ваш исказ везан за ова сазнања. Ви сте саслушани у Брчко дистрикту, је ли тако, замолним путем. Да вас питам да ли остајете при том исказу?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Давали сте исказ и у тужилаштву Тузланског кантона, је ли тако поводом истог догађаја? Ви сте овде у Брчко дистрикту и у присуству истражног судије овог суда у Београду и заменика тужиоца за ратне злочине причали о овом догађају, па ћу вас ја сада замолити да нам испричате шта вам је познато, мало да се вратите уназад ако може, где сте ви живели, како сте дошли ту, јер овде пред овим судом води се поступак против оптужених Грујић Бранка и Поповић Бранка под другим именом Марко Павловић за време ових догађаја у Зворнику који су оптужени за кривично дело

ратни злочин против цивилног становништва, између осталог и за догађај узимање талаца и страдања више стотина затворених Муслимана цивила у Техничко-школском центру Каракај, а касније у Дому културе у Пилици, па изволите.

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Ја сам живела у Тршићу до 23. маја са мужем и са децом. Међутим, ту су долазили стално резервисти у шареним оделима, малтретирали нас. Ми смо ту били све до тога дана док нисмо чули да је Даутовић Несиб убијен и онда ми више нисмо имали више шта ту да тражимо, ми смо се покупили и кренули за Клису, али прије тога долазили су и тражили су оружје да се преда. Међутим, није оружја било сем онога ловачке пушке и оно што је било на дозволу и то је све предато и враћено. Значи, све што су тражили што је било то на легалан начин то је све враћено, а кад је Несиб убијен и довучен ми смо после тога отишли смо у Клису. Ја сам отишла са својом децом тамо, мој муж је остао с мојим оцем и матером ту у Тршићу. Ја сам тамо била код Омеровић Сеиде, код његове породице сам била ту цијело време тамо у Клиси. Мој муж ми је доносио тамо храну и то све, међутим, кад је било 01. пре на дан, ми смо обавештени да ћемо сутрадан бити пребачени за слободну територију, да ћемо ићи у размену и да можемо да повучемо и понесемо све што можемо. Сутрадан кад смо кренули и са том породицом код које сам ја била, а пре навече је дошао мој муж и он је био тада ту. Пре навече је он дошао и он је био ту и сутрадан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се ваш муж зове?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Рамо, Јашић Хамеда Рамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хамеда?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Јесте. Сутрадан смо ми кренули и дјеча од овога Сејде су са трактором кренули. Ми смо понели што смо могли хране, то гардеробе што смо имали, то све. Кад смо дошли горе на раскрсницу у Клиси, пошто ја веома мало познајем тај крај тамо, ту су били тенкови, ту је било пуно народа, ми смо усмерени доле према Бијелом Поточу а не према Сапни као што је речено да идемо за слободну територију. Значи, усмерени смо доле у колони, околу су били и резервисти, били су са плавим неким униформама, имали су траке црвене на рукама, тако да је с једне и с друге стране пута, ми нисмо могли никуд да макнемо, ишли смо према Бијелом Поточу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Доле?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Јесте доле. Кад смо доле дошли, у ствари доле док смо силазили погледали смо, доле су већ били

паркирани велики камиони, на асфалту су били паркирани велики камиони. Ми смо у тој гужви, то је била паника да више се није знало ни како, ни шта, ни куд али си био ограничен за кретање тако да смо доле сви тако смо силазили, они су људе нам одвајали од нас од дјеце да морају подигнути руке изнад главе и тако да су људе одвојили од нас. Нас су стјерали на једну ливаду. Ја сам била доле на једној ливади да тако нисам била горе толико упозната шта је се горе догађало, само сам видела да су људи одвођени, да више људи нема, међу нама остале су жене, дјеца и старци ту, тако да ја сам се борила са дјецом, дјеца су вриштала, плакала, то је толика била паника да ја нисам уопште обраћала пажњу шта се то око мене збива, шта се дешава и већ дуго је времена прошло и онда су долазили, тражили нам паре, злато, документе, пасоше, све што имамо да одложимо од себе. И тако то је трајало, онда је киша почела падати и ми смо се борили да дјецу мало стишамо и тако то негде све до 4 сата. Видим ја да све мање и мање је ту народа, да се то одвози са тим возилима али ја нисам обраћала пажњу горе све шта се све ради. Тамо негде око 4 сата већ дошла сам горе, било је мојих неколико комшија да се укрцајем у камион. Међутим, ја сам препознала мога комшију Слободана Крстића, то је био његов камион и сад су ушли ови моји, моје комшинице са дјецом у камион и овај један мени није дао да ја се попнем горе. Ја сам га замолила дај молим те то ми је комшија, знамо се да уђем и ја са осталим мојим комшијама. Ја сам ушла у камион горе. Кад сам ушла у мене се ћерка онесвестила. Ја сам тражила има ли ко воде да ми даде воду да бих дете спасила. Међутим, нисмо имали ту воду у том моменту, окренула сам се, наишао је Петко Панић, мој комшија, био је активни полицајац. Ја сам га замолила «Петко дај ми молим те имате ли воде да нам додате, дјете ми се онесвестило». Иза њега је ишао Боро Матић и Мико његов брат из Табанаца, возач «Дрине транс», он је њима рекао да оду тамо међу куће и да нам донесу воде. Они су то и учинили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли Мико и Боро били на дужности?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Они су били ту, ја сам њих ту видела, али ја не знам, ја сам се борила дете ми се онесвестило, ја не знам шта су они ту радили, само сам их видела у тој маси народа и препознала јер знам били су возачи, комшије у суседном селу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из Клисе?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Јесте. Били су ту у суседном селу. Међутим, заборавила сам исто да кажем, прије него што сам отишла у Клису, долазили су, водили људе на.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Комшије у шареним оделима. Мислим то су нам причали те наше комшије што су њих одводили на Дрину. Одводили су Сакић Асифа, одводили су Чектарица Муриза, одводили су Икановић Ахмета и његовог брата Мелвудина. Одводили су Мехмедовић Халида и многе су одводили Дрини, малтретирали, неке су ударали, Асифа су толико ударали кад је дошао у Клису да су га превијали у кожице и много што шта. Они знају, то су све биле комшије. Они све знају ко их је тамо водио Дрини. Међутим, кад смо требали да кренемо, ја сам се попела у Слободанов камион, они су додали дјетету воду и кад смо кренули, кад смо били на Црном врху, то је пут Зворник-Тузла, били смо на Црном врху, наједном је колона застала. Спрам нас су ишли тенкови транспортери, мислим, не знам тачно шта се све, а док смо били на Бијелом Потоку Петка су ословљавали, не знам тачно којим чином да ли мајоре, да ли капетане, да ли не знам, само су га ословљавали неким чином. У тој колони сам препознала поново Петка у једноме ауту, био је сувозач, а тад сам га поново препознала, али то је велика била паника али смо ми ту кад смо били на Црном врху ми смо мислили да је ту нама крај. Међутим, колона је помало кренула, одмицало се и ишло је се полагамо. Кад смо дошли на раскрсницу са Шековићима ту нам је било пресудно, мислили смо поново крећемо за Шековиће и нема нам више. Е, кад смо кренули десно према Тузли мало је било другачије. Кад смо дошли у Мемиче тај Слободан је покушао, дошао је, помогао је дјецу да снесем доле дјецу ствари и сишла сам. Он је мене покушао нешто да каже пошто смо ми били, знали смо се дуго времена, он је мени покушао нешто да каже, међутим, дошао је један човек са брадом, с пушком, то је било на једноме углу то је била велика бара и он је одвајао ту жене и дјецу. Који им се свиди они га одвоје и упуте према школи у Мемичима. Он је пришао мени и каже мени чију сам дјецу узела. Дјеца су вриштала, моја дјеца, тако да је Слободан мени нешто опет покушао рећи, он је опсовао мени балијску матер и гурнуо ме да идем према школи горе. Ја сам пошла горе са мојом дјецом према школи. Сад је народ један је се враћао одозго, једни су ишли, тако је ускомешано било да нисмо знали шта се збива. На десној страни било је војске, тамо било је шта ја знам, оружје је било

постављено. Неко је рекао од тих војника «жене вратите се, горе одвајају», али ми не знамо ни ко је ни шта је и поново је ту почело комешање и ми смо поново се вратите и кренуле доле и једва смо успеле крај те баре, крај тих војника да прођемо тамо даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли још нешто чега се сећате?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Сад тренутно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је било са мужем вашим, деца колика су била, шта је после било, кад сте се вратили, где сте били?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Мој муж је значи ту одвојен на Бијелом Потоку. Моја кћерка је рођена 1979. а син 1983. године. Ми смо били у избеглиштву тамо у Ђурђевику код Живиница све до 2000. ја мислим године, тамо сам била са дјецом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте боравили?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Врнајевићи, Ђурђевик.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И онда?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: После сам се вратила у Тршић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево сад ће вам тужилац поставити питања. Изволите?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ако се сећате да нам објасните мало како сте дошли до Бијелог Потока, мало детаљније да опишете?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Дошла сам у колони као и сви други са дјецом.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Да ли сте полазили можда са неким колима, тракторима?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Не, с трактором јесам дошла од Сејдине куће до раскрснице у Клиси, Сејдин син је возио трактор, малољетни његов син је возио трактор и његова супруга Сејдина и његова дјеца, та породица што сам ја била смештена код њих, ми смо с трактором кренули јер је прије на дан речено да може све што се може повести понети да се понесе јер идемо на слободну територију и ми смо тако кренули. Дошли смо до раскрснице у Клиси, мада ја рецимо не познајем тај, то село, само знам да смо дошли на неку раскрсницу и ту су нас истјерали мене и мог мужа и ту породицу и све су нас тјерали с трактора. Само смо узели оно што смо узели оно мало хране у торби и оно мало гардеробе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико је то од Сејдине куће до те раскрснице?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Не знам вам рећи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Можете ли се сетити?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Можда, да ли од пола килметра до километар, не знам тачно, мислим страх је велики био и не познајем тај део села.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У тој колони, како је направљена та колона, је л' то два по два или више онако у групама?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Ма како два по два, ту је исто стока тјерата, уопће нам ту два по два, то је ишло малтене колики је пут широк, то је све ишло тако, то је била велика паника.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте били у пратњи те војске, јесу ли они ишли са стране или?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Јесу, јесте са стране су били војска.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесу ли носили оружје?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Јесу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад сте сишли доле на пут, па тамо према Бијелом Потоку, можете ли да кажете где сте ви сишли са тог пута, шта се ту дешавало?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Доле већ кад смо сишли, значи на тај пут.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико сте ишли тим путем па је после било то раздвајање?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Па не знам, ја не познајем тај део тамо тих села. Кад смо сишли одозго са брда у ту равницу, значи пут Зворник-Сапна, ми смо били веома мало ту ишли, ту је почело ударање мушкараца, одвајање од нас, ту је настала велика паника, цика, вриска дјеце, да се више ништа није знало и нас су одмах одвајали доле с десну страну на једну ливаду, тако да смо, доле је била већ велика маса народа. Ја сам се само борила од дјеце да више нисам обраћала пажњу шта се око мене дешава.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли видели ту кад сте сишли неке камионе или?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Да, камиони су били напријед кроз доле.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесу ли они већ били ту кад сте ви сишли?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Камиони су били кад смо ми били већ горе на једноме брегу, ми смо видели доле камионе поредане, али нисмо знали шта се ту.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико је било камиона, онако отприлике?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Не знам вам рећи јер нисам толико обраћала пажњу на то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је л' можете сад да кажете где сте видели Петка Панића, је ли тамо кад сте ви били одвојени ван пута, на путу?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: То је било на путу. Ја сам мислим била у претпоследњем камиону Слободана Крстића.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А то је кад сте ви требали да уђете у камион?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Кад смо ми укрцати у камион, значи, ја сам ушла у камион са својом дјецом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је око 4 сата по подне?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тад сте га први пут видели овога Петка?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Да. Тад сам ја, моје се дјете онесвестило, ја сам тражила помоћ неко да ми помогне, нико на камиону није имао воде, међутим, доле је још увек било народа на томе путу. У том моменту сам погледала иде Петко пошто га знам, значи комшија ми и знамо се дуго времена, замолила сам га Петко молим те дајте ми воде дјете ми се онесвестило. Он се само окренуо и рекао је овоме Бори Матићу и иза њега је ишао његов брат Мико рекао им је идите донесите воду и ту сам иза те масе чула неко га је звао по неком том чину, али ја не знам, не могу се сјетити да ли мајоре, да ли капетане, то не знам. Тад сам видела Петка.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Овај ваш комшија Крстић Слободан, кажете он је био са камионом, је ли мислите да је то његов камион или је он само возач камиона па ти зато објашњаваш да је то његов камион?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Тачно не знам да ли је био његов камион, да ли је био камион Бујица, то не знам вам тачно рећи, само он је био возач камион, мислим то сам хтела рећи, као возач камиона да је био, то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми имамо податке у списима да је он био возач фирме, у фирми запослен?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Добро. Ја нисам загледала у.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то приватни или је он возач неке фирме?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Не знам, ја сам значи само рекла да сам била у његовом камиону што је он био возач.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли биле ознаке на тим камионима?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Не знам, ми смо позади ушли у камион јер су били високи камиони.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, мислим кад сте се спустили доле, кад сте рекли да има камиона, јесте ли гледали да ли нешто пише?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Ми смо били одвојени на једну ливаду, ми нисмо били горе код камиона.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислила сам пре него што сте се спустили доле, јесте ли видели поређане камионе успут?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: То је веома далеко доле било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте чули да се неко обраћа некоме преко мегафона? Је л' знате шта је мегафон?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Знам. Не бих се могла сетити јер ја сам се само борила за дјецу и иначе не бих се могла тог сјетити јер је било давно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када сте ви пошли у тој колони, ви знате тај пут којим сте прешли то до Тузле, како сте стигли, на пример ако познајете до Каракаја?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: У камиону, прошли смо у камиону, знам у Церу да су жене узимале камење, ударале камен од камен за нама и много погрдне су нам речи говориле, нема шта нам се није говорило, али ми нисмо на то обраћали пажњу. Корз Каракај сам прошла, Каракај познајем, у Каракају сам радила толико времена.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Знате ли где се налази техничка школа, Техничко-школски центар?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли прошли ту близу Техничко-школског центра?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Да, прошла сам али нисам обраћала пажњу у том моменту.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тако да нисте имали, немате увида у то да је био неки камион код Техничко-школског центра?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Не, ту нисам уопште.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. У Брчком пред тужиоцем изјашњавали сте се и о неким детаљима пре него што је дошло до овог исељавања о томе да су неки људи одведени па сте помињали неке људе, па пошто је један од тих имена као заштићени сведок, не знам да ли је на списку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај смо део већ пресудили, а можда сад више није. Ево ја ћу вам написати, син од овога што сте га помињали? Ви сте рекли Несиб Даутовић је враћен мртав, је л' тако?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Да. Ја нисам знала да је он заштићен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, није он, него син. Је л' био и Енвер Даутовић ваш комшија?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само овај један је заштићен у средини, значи Несиб је покојни, Енвер је жив, а овај у средини је био заштићени сведок, па мало ако можете да нам појасните везано за то како ви, да ли ви знате кад су они одведени и како сазнајете да је Несиб мртав, ко га то доводи, ко га враћа у село, то је ја мислим било питање тужиоца?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Ми смо чули од народа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пошто су они Тршићани?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Чули смо од народа да су они одведени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Не знам тачно вам рећи датум јер је било давно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико дана пре, отприлике пре овог вашег? 23. маја сте ви у Тршићу, значи пре тога претпостављам?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Да. Да ли је било 7 дана, 10 дана, 15, ту не могу вам тачно рећи, јер је то код нас много раније почело се улазити у село, малтретирати се народ, застрашивати народ, групе војске су пролазиле кроз село са оружјем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли ви чули кад су они одведени? Је л' се то чуло после овог?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Да, чуло се да су они одведени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко их одводи, шта?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Не знам. Ја не знам ко је њих одвео, то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта сад следеће сазнајете прво од њих?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: После сазнајемо само да су они негде тамо и после смо чули да је Несиб изумро и да је довучен да се упова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко га је довукао?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: То вам не могу рећи, јер ми жене нисмо тамо биле толико у кући, не у ту, ту сахрану и све остало.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли било приче о томе како је он умро, природном смрћу или?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: То не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мислим да ли је било приче уопште о томе, да ли је он умро природном смрћу или?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Не, ја колико сам, мислим народ је причао, препричавало се да је он убијен, е, сад колико је то тачно ја не знам, ја сам само чула из прича, мислим то не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви сте објаснили као да сте мало обраћали пажњу на то шта се дешава овамо на путу, али сте објаснили и тај део како су се понашала ваша деца и ви приликом тог одвајања и тамо на ливади итд. Сад ме занима ту око вас постоје друге жене и деца итд., је ли то слично понашање деце и других родитеља?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Па нормално.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Можете ли да опишете читаву ту једну слику ту на ливади шта се дешавало? У пар реченица можете ли некако да нам је ту представите како је то све изгледало у смислу колико је ту плача било ту?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: То се не може речима исказати и не желим се тога сјетити.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ја ћу вам поставити једно два питања само ако можете да ми разјасните, нешто ми је остало мало нејасно. Рекли сте 23. маја сте отишли из Тршића у Клису и претходно сте поменули да су долазили неки војници тамо, да је било то малтретирање и кажете то је било. Од кад почињу ти војници да долазе тамо у Тршић да малтретирају тамо тај народ?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Тачан датум не знам, али како је почело горе око Зворника, Бијељине и то је већ биле су страже и то је значи долазили су, пролазили кроз село с оружјем, долазили, тражили оружје и распитивали се да ли ми имамо куд да се извучемо из Тршића, имамо ли ми неки пут.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Кад је то било, да ли је то било раније у мају или априлу или да ли можете да определите временски колико пре него што сте ви отишли?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Не знам ту тачно, не знам кад је било али само су долазили у село с оружјем, долазили.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Значи, већ тад је било говора да ви негде одете, је л' или је неко захтевао?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Не да је било говора него су нас питали, мене директно су питали имате ли ви куд да се извучете из Тршића са Соколине. Мој засеок рецимо зове се Соколина. ми смо били у једном обручу са једне стране Челопек, са друге Живковина,

са треће су Мирковићи, Крстићи, значи ми смо били у једном обручу или у Дрину или да пређемо тамо негде даље.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: То ваше место је ли било мешовито или су?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: То је моје село мешовито, али више је српско становништво него муслиманско.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Реците ми што је било сигурније тамо у Клиси него у Тршићу?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Што је било сигурније?

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Па зато што је тамо била већина тог муслиманског народа него овамо, јер у току ноћи значи са сваке стране дође, долазили су не само комшије, долазили су камиони из Србије тих резервиста, ти сад кад дође комшија знаш комшију, а за ове остале не знаш ко је и шта је и зато смо се ми тамо повукли.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Хоћете да кажете да су ове комшије, да сте ви ипак били у неком односу са њима што каже човек добросуседском, да није било неког непријатељства између вас и Срба, тих домаћих ту?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Није било, рецимо док није почело долазити се.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Са стране?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Са стране и после су они са њима долазили са оружјем, кад су тражили нам оружје, један дан су они позвали да се дође доле код џамије сви да дођу и доле је народ сишо, е тај дан ја мислим да су они њих преводили, одводили на Дрину, тражили су оружје, одакле нама оружје.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: А колико је то било времена пре овога што сте ви отишли у Тршић, пре тог 23. маја?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Јој не знам тачно да ли дан, два, да ли седмицу то не могу тачно рећи.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Реците ми, ви кажете кад сте кренули тамо према Црном Врху срели сте или сте видели колону неких возила, тенкова?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Ја.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Јесам вас добро разумео?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Ја.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Колико је било тога да ли можете да нам опишете?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Ту не знам ти рећи јер нисам, само сам видела у пролазу да је то пролазило јер ме то, тај страх надвладао.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Јесу они пратили тај ваш конвој или су долазили однекуд?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Да, они су нас пратили. Не, не, ми смо ишли десном страном, онис у ишли лијевом страном спрам нас.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Колико је тих возила било да ли можете?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Не знам тачно, јер нисам обраћала пажњу само сам видела да су ишли и у тој колони сам препознала Петка Панића у возилу.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Јесу то била овако путничка возила, оклопна возила?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Било је оклопно, били су тенкови.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Разни?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Да.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Добро. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите. Ко је то од ваших мушкараца из Тршића тражио оружје? Ко је то долазио, мештани или неки са стране?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Мјештани су долазили. Они су долазили тамо да преговарају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико пре 23. маја кад ви напуштате?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Не знам тачно колико је било времена, они су тражили да се они тамо, то је све то су водиле странке значи, пошто ја нисам била ни у једној странки, али сам ето била упозната од приче да су они тражили да се оружје преда и био је ваљда одређен датум кад ће неко заћи по селу да ту покупи оружје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ти мештани који су тражили оружје били организовани у неку формацију војну или полицијску?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Имали су они штаб доле у нашој школи, Основној школи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Школи у Тршићу?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био ту командант штаба?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Ја не знам да ли је био Цвјетко Јовић, тачно не знам ко је био али углавном били су у штабу да ли је Цвјетко, да ли је Драган Марковић, Милан. Не знам тачно ко је све

био у штабу, али кад су заробили мог оца и ове моје остале кад су их заробили довели су их доле у Тршић у Кризни штаб.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је то било?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Не знам тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Опет пре?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Не, не, то је после кад смо ми одведени из Клисе, они су остали у Тршићу. Остала је једна група народа у Тршићу, е једне су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи причате, извините, после 01. јуна?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте ви већ у Мемићима?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е испричајте нам та сазнања и одакле добијате та сазнања? Ко је остао у Тршићу?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Та сам сазнања добила већ кад су се везе успоставиле, кад сам сазнала да су моји родитељи живи и да су они у Мађарској, добијем сазнања да је мој отац заробљен са Адемовић Салком, Рамом Адемовић и Мукић Несибом, заробио их је Мирковић Миле и Васиљевић Милан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из Тршића?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Из Тршића. Нашао их је у шуми и заробио их је и ту је био Лукић Ђеко, међутим кад су, кад је он њих нашао Ђеко је побегао кроз шуму, он је побјегао кроз шуму, да ли су они пуцали за њим не знам то је давно било, не могу више да, а ове су одвели у Кризни штаб у Тршић. Значи мог оца, Адемовић Салку, Раму.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је после 01. јуна?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Да, после 01. јуна, а моја је мати остала још са једном женом још ја мислим 15 дана у шуми без хране, без ичега и кад су их довели доле у Штаб био је Рацо не знам како се презива, он је код нас учитељ, он није из Тршића, био је он, био је Џоњо не знам му право име а Стевановић се презива, не знам ко је још био од тих у Штабу, и они су рекли у мене оцу, пошто је мој отац био некад одборник и био мислим познат, питали су па Елмазе откуд ти овде, па каже ето заробио ме комшија. Па шта да радимо са вас, каже шта ја знам ако одведемо вас у Каракај вас нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Каракај место или објект у Каракају?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Они су рекли у Каракај, а сад није се прецизирало и овај неко је од њих ја не знам сад тачно ко је њих

одвезао у Козлук, они су сад доле били у Козлуку пошто сам имала брата живео је у Козлуку, били су у братовој кући и онда су они са Козлучанима транспортовани за Мађарску.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако значи отац ваш се спасио?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Ја. Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто су остали отац и мајка, нису дошли у Клису?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Па стари, нису могли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стари?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Не, не, нису они били толико стари него ниси их могао одвојити од куће, они кажу ми нисмо никоме ништа криви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је тако тршићана остало у Тршићу?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Остали су, остало је њих доста рецимо, али можда ћу погрешити значи остао је мој отац и мати, Адемовић Салко, Рамо, браћа Несиба, Чеко, Адемовић Фатима, ја мислим остали су и Делбајрићи, доста Делбајрића је остало који су исто прешли у Козлук и они су онда тамо са Палића из Суботице једни су отишли за Немачку, једни су отишли за Аустрију, Суботицу, Мађарску, тако да је остало било ту народа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли страдао неко од тих који су остали у Тршићу?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Ја мислим да није, природном су смрћу ови. Јесте, уствари не зна се њина права смрт Мустајбашић Разија, она је остала исто у селу, док су ови моји били у Козлуку, она је преко поља, ко је њу довео рањену. Њу је неко ранио у Тршићу и она је рањена доведена у Козлук, валда је доле њој указана прва помоћ кад је Козлук исељаван и она је, међутим кад су дошли у Суботицу валда су њу одвели тамо у Дом здравља где су одвели у болницу да јој се помогне и отада се њој губи сваки траг. Међутим, после сам чула да је са Косова, сад не знам тачно из ког мјеста сад за вријеме мира Међународни валда Црвени криж тражио њене родитеље пошто је код ње мати у Живиницама, у колективу, да је дошло отуда да је она умрла, па хоће ли да преузме њено тијело. Ето то је она, знам за њу једино се сјећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од тих што су остали?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Јесте од тих што су остали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А од ових 52, ви сте рекли имате списак са 52 одведених тршићана, ми имамо исто списак што нам је председник

удружења Грахић Ахмет дао, колико је ексхумирано, колико је пронађено?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Не знам тачно, не могу се сјетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваш супруг?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Не, није још пронађен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, он је 1953. је ли тако?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Јесте, 18.06.1953.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рођен у Снагову је ли?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се вратимо на тај Кризни штаб, ко вама прича, отац вам претпостављам прича то што сте нам сад испричали?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Ја, ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта кажу ти што су га ухватили, овај Марковић и ови, јесу ли они униформисани, јесу ли они цивили?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Не, не, ма ови су били у штабу, а њих су у шуми нашао Миле Мирковић и Милан Васиљевић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и кад долазе у Штаб, шта се ту, каква је то формација, организација у штабу шта се то дешава?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Па то је Кризни штаб, значи то је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта каже отац, колико је то након оног догађаја на Бијелом Потоку кад ви одлазите?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Они не знају уопште гдје смо ми, значи да смо отишли за Клису и они не знају шта се са нама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли могли временски да утврдите је ли то пре 01. јуна, после 01. јуна, то што сте оцу дешава?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: После 01. јуна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Ја мислим да је то било после 01. јуна, јер ја сам после са Дубрава звала кога год сам могла, нигдје добити нисам могла везу, покушала сам брата у Козлуку да добијем баш ми се јавио тај Адемовић Салко и питала сам га па откуд ти ту, каже ево нас код Нијаза, па јесте ли сви, каже нисмо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема оца?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Има отац, али ми је он само рекао нисмо сви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А нису сви?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Нико ми више ништа није могао рећи веза се прекинула и отада сам изгубила сваку везу са њима док пуно

времена није прошло да сам сазнала да су они живи и да су у Мађарској.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су били организовани у Тршићу Срби у Кризном штабу, је ли постојала нека војна формација, полицијска, је ли било нека резервна полиција, шта је био Цветко Јовић, ваш тршићанин?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Ја мислим да је он био да ли командир шта је, не знам тачно мислим коју функцију је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли он био полицајац, војник, шта је?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Не, он је радио у везионици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли после био полицајац?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Да ли је он био у СДС-у, у којој странци, то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули ви да је после био тамо у логору у Челопеку.

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате. Је ли знате неког полицајца из Тршића?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Па Петка знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Петка?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Да. Мислим што сам га видјела тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли он био активни?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули за неке резервне полицајце из Тршића?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Било је њих резервних полицајаца, али ја рецимо њих нисам видјела на Бијелом Потоку, то хоћу само рећи што је везано за ово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви сте рекли кога сте видели.

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињали сте и онога Пупу, Пејића, Петра?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Пупа, да, да, речено ми је да је био Пупа исто тамо на Бијелом Потоку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ви њега нисте видели?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Вјерујте оно мало ко кроз сан, то је било комешање на ономе асфалту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што је Пупа радио, што је његово занимање?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Он је био возач «Дринетранса»?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли било аутобуса «Дринатранса» на Бијелом Потоку?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Ја нисам видела аутобусе, ја сам видела само велике камионе оне шлепере, оне сандучаре, не знам више ни како се зову.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знам да ли сам вас питала, ко је то оружје тражио кажете пре него што сте ви отишли?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Па Кризни штаб.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кризни штаб. Јел ви сте некад ушли у тај Кризни штаб?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ушли ви некад у тај Кризни штаб?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Јесам ушла, па кад год је гласање идем сад, то је у школи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, мислим тада?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А супруг ваш?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Мој супруг, ја мислим Цвјетко је био одређен, мој муж је радио овде у Београду у фирми «Ратко Митровић», и он је дошао кући за Бајрам, дошли су сви за Бајрам, нико се није могао да врати без пропуснице. Мој је муж ишао доле код Цвјетка да би добио пропусницу да се врати поново за Београд.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Цвјетко је био у школи, је ли? У школи где је било седиште Кризног штаба?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Ја, у школи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Причали сте нешто за Сему Хуремовић да је гледала неку колону.

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Да, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ајте нам то реците.

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Сема Хуремовић ми је родица, удата је у Козлук, после значи после 01. јуна кад су људе одводили из Техничкошколског центра из Каракаја за Пилицу, мислим она није тад знала где они њих воде, али само је њена кућа крај самога пута и она је видела те аутобусе који су превозили те људе јер је ишла ваљда колона тих аутобуса, сви су држали људи руке изнад главе и она је препознала те Тршићане рецимо који су ту у камиону.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јер Козлук је пре Пилице, је ли тако?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И како је она то повезала, како је сазнала где су их водили?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Па она је из Козлука кад су транспортовани за Мађарску, значи њена 4 су брата одведена из Тршића, она је родом из Тршића, њезина 4 брата су одведена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 01. јуна?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: 01. јесте, 01. су они одведени и после они су отишли у Мађарску, из Мађарске за Аустрију, онда се после сазнала сва истина да су људи значи на Бијелом Потоку одведени од нас да смо раздвојени и онда су они ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад сте ви сазнали да су људи, па и ваш супруг одведени ако је он био у ТШЦ, кад сте ви то чули први пут, њихов пут даље и нестанак?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Ту вам не знам тачно рећи кад је био датум да смо ми сазнали да су они одведени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Отприлике, је ли то било брзо после 01. јуна или после неког дужег временског периода?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: После дужег времена ми смо сазнали да су они одведени после за Пилицу, кад су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овде у школски центар?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Ми само знамо да су они одведени са Бијелог Потока према Каракају и сад ми не знамо тачно гдје су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад сте сазнали да су ишли у Пилицу неки?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: То сам сазнала од Семе, значи кад су се успоставиле везе, што ми је брат био у Аустрији и сад њен отац и мати и њена снаха били су ту где сам ја живела и тако после смо успоставили везу и да је она рекла да је видела те аутобусе и препознала је Тршићане у аутобусу да су их возили доле негде према Пилици, Шепку, доле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У оптужници имамо неколико убистава и страдања на Бијелом Потоку, је ли знате нешто о томе, и у Клиси да су неки људи страдали, убијени, је ли вам то познато?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Познато ми је али ја не знам те људе. Мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте чули?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Па чула сам да се прича, али ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте видели?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Да, не знам ту ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате ли неког Џелата из Тршића?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испричајте нам шта знате о том човеку, али ме интересује како сад, а нарочито тај период мај, до 01. јуна докле сте ви ту били?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Дошао је камион војске код џамије, а моја је кућа близу џамије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад се то дешава?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: То је прије, било прије 01. јуна, значи док сам била у Тршићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре 23. маја?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Ја, јесте, јесте, то је било прије. Долази тамо камион.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав камион?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Камион је био под церадом, сад ја нисам обраћала пажњу какав је камион, мој је муж био кући, значи да ли је била субота, недеља не знам, углавном је био кући није био у Београду, није био на послу, изашао је напоље и мени каже ено дошао је неки камион код џамије. Он је имао црну тренерку, црвену тренерку неку на себи, а до моје куће била ми је амиџина кућа и био ми је исто тај амиџић моја можда генерација и ја сам била толико радознала, хоћу да видим шта је тамо у камиону, ко је, шта је, они су мени говорили да ја не идем, ја сам узела једну флашу и кажем хоћу да идем у Делибајриће да купим млеко, ја сам тамо кренула, позади је била пребачена церада горе на камион, на једној је страни држата пушка на готовс, тако и на другој страни. Само су се очи виделе, ја сам видела где сам дошла, значи ја нисам продужила за Делибајриће него сам продужила ту до прве куће Мустајбаших Хајрудина, дошла сам доле код те жене и питам је шта је ово, она мени каже па откуд ти сад, ено их тамо тјерају Фиду, бива тог дјевера њеног, а он је радио у млину код Јове Аћимовића доле у «Трио» млину. Каже дошли су ови тамо траже Фиду. Ја сам ту била мало, ја сам се нормално морала вратити кући, остао ми муж, дјеца, све. Ја сам се вратила кући, ја сам кренула према мојој кући, они су иза мојих леђа репетирали пушке, испред мене је ишао човјек са великим шеширом сламнатим, али ја нисам знала ко је. Када се приближавао мојој кући звао је газда, газда, ја сам њему.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај са шеширом?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Да, и са пушком. Ја сам питала ко ти треба, каже треба ми онај што је био сада овде у црвеној тренерци. Ја сам тако дошла до испред куће док су ови репетирали пушке за мном мени су се ноге одсекле ја не знам како сам дошла до куће, ја сам дошла и сјела испред врата и каже он мени па како ја тебе не познајем јеси ти из Тршића, па реко јесам из Тршића, како ме не познајеш, каже ко си ти, ја сам њему рекла ко сам, ја сам пошла у кућу да узмем цигаре, ја сам пушила и пошла у кућу да узмем цигаре, он мени каже не можеш ући у кућу, што улазиш, хоћу да узмем цигаре, ево ти цигара и запали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај са шеширом?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ви њега не знате?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Из виђења мало сам га знала пошто је он радио у Жељезници вамо у Србији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А значи он је ту ваш неки локални?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Комшија, комшија је он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се звао?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Не знам, јер не знам како се звао, он је радио овамо у Жељезници у Србији. Каже он мени ја радим у Жељезници са Хасаном Салкићем из Тршића, уствари надимак «Калемац» радим са Хасаном «Калемцом» у Жељезници и пита мене гдје је онај што је овдје био, ко ти је он, реко то ми је муж, остао је иза мене ви сте видјели гдје сам ја била, и он ме је лично питао да ли вам долазе овде «зелене беретке», имате ли оружје, имате ли ви било куд да се извучете одавде. Ја сам само ћутала, па реко куд ћемо да се извучемо, каже ако случајно видите да би дошао неко у село, Кризни штаб је у школи дођите и пријавите нам. У том моменту је дошла моја стрина та и не знам ко је још дошао, њега су препознали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тог?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Да, и он је отишао код њих и тамо на кафу, ја сам нормално ушла у кућу и случајно сам нешто прала, наједном сам само чула нешто је пало иза мојих леђа, окренула сам се а Мевлудин, Икановић Мевлудин, што су га тукли он је пао преко мога прага и једва је проговорио «дај ми мало воде», ја сам одмах насула њему воду и дала му воду, он видим да је уплашен, питам шта је било, «убише ме, куд ћу кући», реко не знам ти ништа рећи, тамо је овај отишао реко у Нуријину кућу, тамо ето видиш код џамије има камион ја не знам куда ћеш се извући. Ето по томе знам тог Џелата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам схватила његову улогу и присуство у том догађају, ви сте њега први пут видели када сте кренули по млеко у црвеној тренерци?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Не, не, мој је муж био у црвеној тренерци, а он је био са шеширом, али није био тамо, тамо га нисам видела код камиона.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А муж, нисам вас схватила јер ви кажете, ја вас питам ко је тај са шеширом ви кажете.

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Не, не, са шеширом је био тај Џелат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А па нисам вас ја то, ја сам схватила, ја сам вас питала ко је тај са шеширом, ви кажете, па не знам.

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Не, не, Џелат је био са шеширом, Џелат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је Џелат?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Тај мој комшија тај са Живковине, али не знам му право име. Знам да му је био надимак Џелат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми имамо податак да се он зове Миладин Тодоровић? Је ли вам то познато, је ли вам то нешто говори? Ми имамо један други предмет у коме је он.

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Да вам кажем мислим ја само знам ту тако да је се тад десило ту, а даље ја не знам мислим шта је он радио какву је имао функцију, шта је то сад не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи нисте ви њега нешто познавали?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је тукао Мевлудина ту испред вашег прага?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Ја га нисам у том моменту питала јер не знам, јер имају ови људи сви који су тучени они знају ко је њих тукао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тај Џелат у том шеширу је ли био у униформи или у цивилу том приликом?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Ја мислим да је било на њему шарено одјело јер је после дошао један њега да тражи каже пита мене где је онај човек што је овамо отишао са шеширом?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, то сте рекли.

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Ја сам рекла да није ту, отишао је тамо, а тај што је дошао ту рекао је да је Оса, иди зови га реци му да га траже Осе, он је имао нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тог Џелата траже Осе?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Да. Униформа је она шарена али је нешто било ситније, ситније доста него ове униформе остале.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оно на зелено или на плаво?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: На зелено, нешто на зелено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли имао неко од оне војске беле опасаче? Да ли сте приметили?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Не знам, не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте водили су их на Дрину, ко то води, мештани или неки са стране?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Мештани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мештани ваши?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Униформисани или у цивилу?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, мислим из прича схватила сам да ви нисте?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Из приче значи, причали су ми и Ахмет и Асиф и ови.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, што сте рекли.

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Јес, сви који су ми рекли водили су их на Дрину и они знају име и презиме ко их је водио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И све ваши мештани из Тршића?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Да, да, тршићани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па каква је то била јединица, јесу наоружани ти мештани?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Ја мислим да су били наоружани, не знам ја да ли је то била јединица, углавном они су владали селом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта је било са тим Џелатом, јесте га икада видели после?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никада?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни у Тршићу, нигде?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је вас обавестио да идете у размену, ви сте били у кући Омеровић Сејде, је ли тако?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сад то.

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Ту вече је, оно се народ груписао, кажу ишло је се негде тамо да ли не знам, па ја не знам тај крај,

ишло је се негде на неке преговоре и договорено је да сутрадан идемо у размјену, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви тако сазнајете?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Ја, тако сам то сазнала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми смо саслушали Петка Панића, он тврди да је био ту доле у Бијелом Потоку и све и да је било ту још полиције, али каже није он ишао на Црни Врх, каже он је ту био мало и онда се вратио?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Па било је још жена које су биле са мном у камиону из Тршића нас је доста било у Слободановом камиону из Тршића које смо виделе Петка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А опет са друге стране имамо нека сведочења која кажу да је била полиција у пратњи, је ли била нека ротација рецимо кола са ротацијом да иду према Меммићима иза вас, иза тог камиона Крстићевог или да ли сте тако нешто видели?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Вјеруј да не знам, не сјећам се, кажем ја сам се борила о дјетету, дјете ми се онесвјестило ја сам се борила о дјетету и тако да нисам обраћала пажњу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли било у Клиси маскираних неких горе кад су вас, кад су променили смер, кад су вас доле терали низ оно брдо према Бијелом Потоку?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Па било је, јашта је него је било, имали су неке црвене траке око руку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, мислим јесу били неки да им се не виде, да им се не види лик, само очи, уста и тако?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Да ти кажем ја нисам то толико обраћала пажњу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте, добро. Где вам је сад комшија Крстић Слободан?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Ја мислим да је отишао на Кипар, мислим тако сам чула.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже био је у Русији, не знате сада где је?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Цвјетко је у Русији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Цвјетко је у Русији. Е то и ми знамо. Добро. А шта је то било у школи у Меммићима?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Тамо су одвајали жене, млађе жене и дјевојке, тамо су одвајали, међутим ја нисам била ту у тој школи, само сам чула да су им одузимали злато, паре и ето, знам да су ето

одвајали, не знам тачно колико су из мога села одвојили тамо тих жена и дјевојака тај дан.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНИХ СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли сте док сте се кретали у колони према Бијелом Потоку, да ли сте видели кад је ваш муж одвојен мислим од вас и у који камион и како је ушао у камион?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Не, нисам видела ми доле кад смо сишли са брда у равницу, значи тај пут гдје су били доле камиони, они су њих тамо што више тјерали, гонили, само сам, само су га одвојили од мене и нас су тамо на десну страну у ливаду малтене ко стоку су нас тјерали, гурали, ја сам се борила са дјецом, дјеца су врискала, нисам видела.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНИХ СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А да ли сте ви нешто пре тога знали да ће они бити одвојени и зашто?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Не, нисам.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНИХ СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Кад сте видели Петка Панића, Бору и Мику Матића, како су они били обучени?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Ја мислим да је Петко био у некој униформи али не знам у којој, а за возаче нисам сигурна, јер мислим дјете, ја сам усмјерила се само на дјете, то ми није већ.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНИХ СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А да ли сте могли да видите шта Петко ту ради, која је његова улога у томе?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Ја сам рекла да су њега ословљавали да ли капетане, да ли мајоре, али не знам тачно не сјећам се.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНИХ СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А кад се он обратио Бори и Мики Матићу, како им се обратио као наредбом, као наређењем?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Не знам, он само њима каже де донесите им воде и дајте им воде, само тако.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНИХ СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Када сте дошли на Црни Врх, рекли сте у колони значи кад сте се кретали према Мемидима, рекли сте да сте мислили да вам је ту крај, зашто сте имали такав осећај?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Па зато што је ту колона застала и онда су се више је било тих возила значи тенкова, транспортера, видим мимо нас се то пролази, ми смо мислили да је ту крај јер је ту била као нека провалија нешто то сам помислила.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНИХ СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Када сте сазнали, први пут сазнали да вам је супруг мртав или да сте посумњали да је убијен?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Па и дан данас ја рецимо се надам да је жив, али ето није нађен.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНИХ СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Хвала немам више питања.

НАТАША КАНДИЋ: Ја имам само једно. Ви живете у мешовитом селу?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Је ли се прича у селу тамо шта се догађало тих година 1992.?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Сви се ти разговори избегавају, било је прича за Бајру Оремовића да га је убио избјеглица пред кућом.

НАТАША КАНДИЋ: Који избјеглица?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Не знам како се звао, мислим ја сам то тако чула приче да га је убио избјеглица пред кућом и да га је одвезо комшија Дрини да га је тамо упоко. Међутим то после кад смо се ми вратили неко је отишо оцу од Оремовић Бајре и реко му «Твој је Бајро убијен, тај и тај човјек је њега одвезо Дрини да га упока, отиђи и моли га нек ти каже гдје је», међутим после сам исто чула причу да је се ишло тамо Дрини ал као да је то и зарасло и ваљда је и Дрина ту плавила, да га нису нашли.

НАТАША КАНДИЋ: А шта се, јесте чули нешто накнадно о том Целату у селу, шта се прича о њему?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Не, нисам, овај, избегавам те коментаре и то сјећање на то све, не знам, не знам, само сам чула да није Бајро сам, мислим то су све приче које се причале, да је довођен Мујстабашић Исмет кући, да је тај мој рођак довођен кући, ја мислим Марко да је се звао из Челопека које се причало да га је убио.

НАТАША КАНДИЋ: Кога?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Буљубашић Сафета.

НАТАША КАНДИЋ: А зашто су довођени кући?

Оштећена МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Тражит је неки експлозив, пошто су они радили у Новом Извору и да је тражит неки експлозив, довођен је Буљубашић Сафет, Мујстабашић Исмет, Салкић Хасан, Бајро, да су ти сви људи довођени кући кад су одвојени од нас, тако сам чула приче да је се причало да су ти довођени кућама.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите ми, јесте ли сазнали ко је тај Марко?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Не знам, да ли је он њему био пословођа, што је био не знам, само кажем, то нам је причо отац и мати тога, тај мој амица ми је причо кад су дошли из Аустрије да су они њега довели кући да тражи неки експлозив. Међутим он нормално да није имао експлозив и да су га поново одвели, они су се онесвјестили да тако нису знали више и онда су они кренули према Клиси, е сад ко је њих одвезо после у Козлук не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, од ових који су довођени кући, је ли неко од њих убијен у Извору или у Челопеку?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Не знам, то не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Рекли сте да је Хасан Салкић, да га је видела ова Сена.

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Ја, видјела га у аутобусу, ал су каже ето они довођени кући.

НАТАША КАНДИЋ: Како је она знала да их возе за Пилицу?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Она је знала да они њих негде возе, да их негде возе.

НАТАША КАНДИЋ: Аха, да их возе.

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Да, да, да их негде вози, али није знала директно, међутим после кад су прешли тамо у Мађарску у Аустрију, онда је, ваљда је и Лагатор, Шепћаци да су тамо имали су комуникације с народом и тако да су знали ђе су.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је нађено тело Хасана Салкића, да ли знате?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Ја мислим да није.

НАТАША КАНДИЋ: Да није?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Ја мислим да није.

НАТАША КАНДИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Трошкове за превоз тражите, је ли тако? Јесте чули за неког што су га звали «Ђевап», Миле неки? Нисте? Рекли сте, где сте Ви радили, у Каракају је ли?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Да. У Каракају и у Козлуку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И у Козлуку. Нешто сте причали да сте видели после Петка Панића, јесте га икад после питали где је ваш муж, где су ти људи одведени, је ли нешто причао, тог дана са Бијелог Потока?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Не, ја сам пошла у Зворник прво гласање које је било послератно, пошла сам у Зворник и била сам на станици сама, а његова је кућа одмах ту до станице аутобуске у Тршићу и ја сам видела, у ствари чула сам неки, шетала сам било је хладно, шетала сам, наједном сам чула неки познати глас, окренула

сам се у правцу његове куће, видела сам Петка. Не знам тај моменат више, не могу сама више себи да објасним шта сам у том моменту осјећала, а поред мене је стајало ауто ту паркирано на аутобуској станици. Он је био сагет запертло је обућу и кренуо је према ауту, а ја сам ту крај аута, у том моменту ја више нисам знала шта осјећам, како да поступим, шта да урадим, али ја сам се онда само окренула, он је сјео у ауто и отишо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Петко?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Да, а исто једне, не знам тачно које године била сам у Зворнику, а сутрадан ми требамо да идемо у Мемиде тамо годишњица, киша је падала ја сам била у некој трговини, ја излазим и кишобран да раскопчам у том моменту Петко испред мене и каже мени «Добар дан». Ја гледам, па зар имаш храбрости да ми кажеш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Цвјетка јесте виђали после, Јовића?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Јесам, јесам. Била сам једном с њим на састанку, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте нешто причали?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он урадио, где је био?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Нико то не жели више да коментарише ни да се то спомиње уопште. Мислим бар с нама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да се ми вратимо на ову тему, овде имамо два оптужена, да ли Ви знате ове људе?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За јако много догађаја између осталог и за ово.

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Ја за догађај, а њих директно не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули Ви за Бранка Грујића?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: То кажем чула сам, али мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он био 01.јуна, да ли знате? Да ли је био нешто у граду, је ли имао функцију?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Па, обнашао је функцију неку начелник, председник, шта је, ја, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овог другог човека?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Мислим директно овако не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Јесте чули да је био неки тамо командант штаба Територијалне одбране?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Да, да, то јесте, то по причама сам нормално чула.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте чули за тог човека?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Па да су они били главни и одговорни на.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко они?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Па њих двојица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Имате ли још нешто да кажете?

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Ништа више ја немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала Вам госпођо Јашић, седите.

ОШТЕЋЕНА МУНЕВЕРА ЈАШИЋ: Молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хасановић Ханифа. Можете да седнете тамо, а можете и да идете у Службу ако сте се уморили.

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан, седите.

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Добар дан, могу сјести?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, можете. Ханифа Хасановић, је ли тако?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Лични подаци Ваши, претпостављам да су исти као у Кантоналном тужилаштву Тузланског кантона од 19.09.2007 године, је ли тако?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Име оца, Ибро?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте рођени?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: У Сапни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Сапни, 1958 године?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте можда у сродству или у завади са оптуженима Грујић Бранком и Поповић Бранком или Павловић Марком?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Нисам била и не познајем их.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не познајете, добро. Ви сте као сведок пред судом дужни да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело, нисте дужни да одговарате на поједина питања ако бисте се одговором изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или

кривичном гоњењу. Ја ћу Вас замолити да положите заклетву читањем тог текста испред Вас.

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Ја не видим са овим наочарима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда ћете понављати после мене.

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Понављаћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Заклињем се.

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Заклињем се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ћу о свему.

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Да ћу о свему.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што пред судом.

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Што пред судом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Будем питана.

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Будем питана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говорити само истину.

Оштећена ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Говорити само истину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ништа.

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: И да ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од онога.

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Од онога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што ми је познато.

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Што ми је познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећу прећутати.

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Нећу прећутати, никад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

Сведок упозорен, опоменут, након што је положио заклетву наводи:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пред овим судом у току је поступак против ове двојице оптужених, а по оптужници Тужилаштва за ратне злочине Републике Србије, ставља им се на терет кривично дело ратни злочин против цивилног становништва у периоду мај, јуни 1992 године.

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Један од догађаја је и узимање талаца, војно способних мушкараца према оптужници око 700 људи на дан 01.јуна 1992 године, а потом и смртно страдање тих људи, па обзиром да је ово сада главни претрес ја ћу Вас замолити да Ви нама прво кажете

да ли остајете при изјави коју сте дали тамо у Тузли и да испричате овде, значи шта Вам је познато о том догађају будући да сте Ви из Клисе мало да се вратите уназад, шта се то дешавло, како је тај народ дошао у Клису, зашто, шта се десило 31.маја, 01.јуна и касније, да ли сте се вратили Ви својој кући, о страдањима људи како у Клиси, како у Бијелом Потоку, о страдањима Ваше породице, изволите.

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Молим. Ја сам живила у Клиси прије тога рата нег што је наступио рат 1992., живила сам са мужем и са дјецом у селу Клиса, живила сам добро, мислим нисам живила неки живот, живила сам га супер. После је наступило то, значи те провокације, то почиње рат, да сам ја била домаћица, ја нисам пуно шетала по Клиси да гледам шта се дешава али био ми је муж.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Име мужа?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Сеад Хасановић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сеад?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И деца, колика су била?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Била ми је ћерка, није завршила, оно су напустили школу из Петковаца, нису је докрајчили, била је ћерка шести разред.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И?

Оштећена ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: А син је био трећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи мали су били, је ли?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Јесу, међутим да сам ја била шести мјесец трудноће с трећим дјететом и да сам ја то тако, мислим нисам се ја пуно кретала али знадем то што је се дешавало у Клиси. У Клиси је се дешавало то да су прије на два мјесеца камиони пролазили за Малешић, за село Пантићи, Лукиће, да су нешто одвозили, провозили, значи чуле су се пјесме и те то неке провокативне приче, ко је био крај асфалта то је више и чуо, а да су нама доле силазили ја сам била у дну махале, да су нам силазили на конаке да преноће и тако се враћали опет преко дана кући, е сада сам ја имала после кад су ми дошле, три породице су у мојој кући биле са Бијелога Потока, једна је породица била са Дивича, са своје оно малољетне дјеце и ту су код мене били, јер кад је био 26. април тад је нападнуто село они доле, није Тахићи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Близу Клисе?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Ма није близу Клисе, то ови горе, они, не могу сад да се сјетим, испод Лупа, није Тахићи, о Боже драги.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То кажете 26. априла?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: 26. априла на сами Васкрс, сјетићу се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, после, нема везе, ајте наставите.

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Тад смо ми, ја и мој муж и једна ми кона овде, та моја родица Хава и Фехро Хрустић кренули смо за Сапну. Горе су моји били родитељи, отишла сам у Сапну, тамо су нам на барикади тражили личне карте, ми смо, нисмо ми показали личне карте јер муж ми је реко, они су нас као назвали снахе, каже «нема ништа код снаха и муж ми је мој реко ако треба и пасош ево има и пасош» да да на барикади. Каже не треба, ако буде требало ми ћемо тражити, и ми смо се после вратили у Сапну горе смо посеђали, кад нападнут, то је било село Хајдаровићи 26.април наочи на сами Васкрс Хајдаровићи су попаљени и ми се нисмо вратили којим смо путем отишли за Сапну, него смо се ми вратили на Ханђелиће, Витиницу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Клисy вашу, ваше село?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Јесте, вратили се у наше село, прошли смо кроз наше ово село Шетићи муслимански и вратили се у Клису. Тад смо се вратили и више нисмо имали никуд нити смо могли ходати, тако смо били код кућа. После ми је била горе неке Вртине то је Клисица, била ми је моја тетка од матере сестра, па сам излазила горе да гледам гори Сапна, гори Засеок, гори Ханђелићи, Витиница, ту ми је била сестра у Засеоку, умрла ми једна сестра остало јој дијете не пуна година, па сам ја ту и плакала и гледала на очи, јежила сам се гори то ће су они, можда су изгорели, можда су, ако су побјегли или то, шта ја знам, значи моји родитељи у Сапни и то сам језа ме је хватала, па сам отале одлазила и кући доле и тако, а нама су све сигурали да нам је безбедно у Клиси, јербо су ту сва села сакупили у наша села да је безбедно у Клиси док не кренемо према Сапни да идемо према Тузли, Живиницама, тако су нам говорили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Говорили нам ови наше комшије Срби што су бивали тако ти преговори то су нам они гарантовали да ће тако да буде и ми смо тако од куће кад је било да се иде, а прво су пуцали отале из Лукића су пуцали, пушкомитраљез је пуцо из Лукића на Витиницу на Засеок, Пантићи, Малешић, то је све отале, то нема 50 метара испод Клисице ота су се села Лукић, е онда је било наређење да се, изашо је наш тај човек Кризног штаб тај Нурија Јашаревић да се попакује ко има тракторе, кола, да се попакује

храна, одјеће, било шта, ко има та возила да се посједа и да се то повуче на раскрсницу ђе су нас тамо спровели. Ко је имо то, он је и повуко, значи сутрадан је било девет сати да морамо изаћи из нашег села. Међутим ми смо остали последњи ја и мој муж и моја дјеца и свекрва, био ми је и свекар али са нама није кренуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Остао кући?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Осто кући, сад је тај мој муж све размишља што му осто отац код куће убиће га, а опет мој свекар није смио да рекне моме мужу да би осто са њим да иду у шуму. Ми смо тако кренули, мој тај свекар осто да оте ципеле пертла, да завеже и да иде у шуму. Ми смо тамо и трефимо, у једном шумарку тамо трефимо од те Азизе, имам да причам за Азизу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То после, ајте сад овај догађај.

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Има да трефимо тога њезиног оца, враћа се отуда што је био ошо прије у ту колону, каже убише Мурата Ђинића тамо у некога Салиха Алића дворишту и он од те своје ћерке Азизе узео јој дијете и ставио га овако, мислим лакше му носити за врат и да смо ми тамо дошли било је народа маса скупљеног док смо се и ми сакупили туде, већ су били стигли и тенкови, то сво наоружање све иза свакога ћошка куће су уперивали на нас пушке да идемо, да се ниђе не окрећемо, да се ниђе не враћамо. Тражила су дјеца воде значи нису, коме су хтјели они су дали, ја се нисам смјела пуно кретати јер бо ја сам била шести мјесец трудноће да је то мени било све ужасно да то преживим и ђе сам кренула и ђе ћу завршити, да смо тамо стојали на тој раскрсници, стојали смо подуго док се није сав народ сакупио ту и неко је наређење, ја нисам у току, нисам чула ко је наредио да се треба ићи према Бијелом Потоку, није значи договор ко што је био договор да се иде за Сапну, е сад је ту ваљда неки тај Аган Лупић, ја њега не познајем, то је наш човек али не познајем га, нисам га никад видила и не познајем га ни данас дан, значи да би ја рекла сад на пример да је тај Аган, можда је и већа сила и Агану била да тај народ мора приморати да иде према Бијелом Потоку, е сад се колона била, неко је шето мало ишо, е после та се колона зауставила да нема се кретање док они не нареду да иду, да кренемо према Бијелом Потоку. Кад смо кренули према Бијелом Потоку били су сви поред наске са страна. Било је значи ове, војници, то је сива боја, мислим зелена сива боја, било је и ове зелене чохане, то су носили резервисти, било је наоружања пуно, било их је и с

кокардама, било их је чарапе на, мислим то су били све наше комшије што су натеривали чарапе да их не би препознали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како то знате?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Па, знадем то, значи из искуства, једни су мећали чарапе, једни нису, а оно човек којег нисмо ми познавали војнике и те резервисте они нису имали на главама мислим чарапа и то, само су им очи вириле, значи не мереш ти познати некога ако ниси и онда је било наређење да се крене према Бијелом Поток. То је путањ био ширине можда мало више од метре, значи то је се морало ићи једно уз друго, то је било неђе око два километра да се сиђе у Петковце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Она низбрдица, је ли?

Оштећена ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Низбрдица. Кад смо дошли у село Дураковићи имало је једно брдо, тад смо видели ту да се камиони повлаче на Бијели Поток да се паркирају, онда ми је било ту најтеже. Кад сам видела те камионе, онда сам видела значи ђе ћемо завршити бог те питао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какви су били ти камиони?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Били су камиони под цирадама они велики транспортери и ови је мени муж, ја сам ту плакала, каже мени мој муж враћамо се кући док буде да родиш, да се породим. Значи, мени је требало још три месеца, тако ми је рекао враћамо се за три месеца кући. Међутим, никад више мој се муж није вратио. Тако смо сишли на Бијели Поток, ту смо стали, прије народ је сишао ко је ишао прије он је и сишао на Бијели Поток, већ је био постројен народ. Ми смо тако сишли и стали Беска и Хрустана Авдић из Клисе, он је био некад директор наш у Петковцима нашој дјечи у школи, тај Хрустан и ми смо стали сви, мој муж и ја и Хрустан тај Беска и моја дјеца и Бескина деца сви смо стали у једну групу. Нама прилази Ивановића Ђоке син Кићо из Петковаца, звани «Кићо» из Петковаца и он прилази и тако вели, ако будете имали код себе каквога наоружања, било шта још да ће вас тући и он је се од наске одмакао, није имао на себи ни чарапе јер познајем га доста пута носила сам дјецу у Зворник на вакцине, ту сам њих и родила, тако сам носила па сам кретала у ту Божур, његова се нека продавница звала «Божур», па сам ту доста пута кренула да узмем дјетету нешто сокић или то, јер ту нам је била последња станица Петковци наши и ми смо радили ту школу, то је било као наше, сви смо туде ишли, значи и тако се сзвала та станица и отале смо излазили, ми ишли пјешнице у Клису кад

нисмо имали аутобуса. Изиђем пјешке кући са дјецом и тад он је се одмакао, он је имао аутоматску пушку на рамену и стојао је од нас одмакнут једно два метра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како је био одевен?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Па било је на њему одело ово цивилно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Цивилно? А пушка?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Пушку је имао на рамену и сад је мени мој муж рекао кад су подигли руке додао ми је кофер и да подигне руке и остала му је јакна преко руке, није успео да обуче јакну кожноу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А извините ко каже мужу да дигне руке?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Наредили ови војници, ови резервисти, значи да морају подићи руке за врат да свежу, то је било свима, није само мом мужу и томе Хрустану директору и сви ови који су били постројени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је л' су ти маскирани или не ти што му наређују да дигну руке?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Па нису били сви маскирани, само ја њих не познајем свију, значи ја што сам познала ја ћу рећи име. Кад мени мој муж тако вели ево ти кофера ако га можеш носити, ако га не можеш и рекао ми је овоме сину хајде с матером немој ништа да се плашиш. Ми смо кренули, био је тењак нама паркиран упоред наске и ја сам кренула са дјецом да прођем испод тенка па да идем тамо на ту ливаду. Међутим, ту је био један војник, мени опсовао матер и био замахнуо оном дрвеном палицом да мене удари. Ја сам се на брзину вратила уназад и да сам прошла са дјецом овамо опет куд су били људи они свезаних руку и отишла сам доле ја у ту ледину и села и отоле нисам устајала да гледам шта ко још ради, а кад сам после устала са том теткичином Азизом од мога мужа видела сам туде да је убијен Јунуз Мајловић из Челишмана у јарку. После, то је моја теткичина Азиза отишла да пита од тога полицајца јер јој је био познат, њој је био школски друг.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај полицајац?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Таде да упита да јој пуге оца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је л' знате како се зове тај полицајац?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Знадем. И сад он њу је препознао откуд ти ту Азиза опет кад си била на Дивичу. Каже, кад су ми одвели Ахмета са Дивича ја сам кренула за Козлук са дјецом и дошла сам оцу

на Бијели Поток и он њој вели тај зове се Жарко, син Ђоке из Радића, немојте вели плакати они само иду за размену, тако да јој је рекао и то кад буде да нас пакују у камионе да она своју породицу сакупи да ми седимо позади камиона да се не би гушила, она је имала двоје деце, да се не би гушила дјеца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је презиме Азизино?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Ја га не знам Азизино, она је на Дивичу, нисам упозната тад била са презименом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је било са Ахметом њеним?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Ахмета су одвели у Челопек и Ахмет је убијен у Челопеку, ђе је убијен, углавном је одведен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пронађен, је л' он идентификован?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Јесте, он је укопат и отале смо после ми поседали у камионе, ту је била јуче што је била матора нена та Ђула, она је била исто у томе моме камиону, њезина снаха и њезино двоје дјеце, да је цјелу ноћ док нисмо превожени у Мемиће вриска је била јер је њој то речено и она је гледала да је ту син Алија убијен на Бијелом Потоку. Ту је био плач у томе камиону да ти ниси могао ни слушати, а и морао си слушати, а било је гушење, било је горе на сред камиона, њу није нико одвојио да би била овамо да се не гуши жена онако стара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мајку?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Мајку ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли видели ви Алија кад је убијен?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Ја нисам видела. Ја нисам видела Алије и кад сам се ја вратила од те да видимо да узмемо своје ту породицу да покупимо у те камионе, ми смо ушли, на нашем камиону није била спуштена цирада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оно позади?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Ја. Оставио тај бели што је био друг ради што је била на Дивичу кад је било ратова, кад је био напад на Кулу ђе је тамо препознао, значи оставио је ето ради Азизе те.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај полицајац?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Тај полицајац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је л' он тог дана био у полицијској или у цивилу?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Полицајац, био активни полицајац, било је на Бијелом Потоку више активних полицајаца него што је било војника и тако је он нама рекао значи да не плачемо и ми смо поседали у камионе и ја више овамо нисам ништа видела, а кад смо

ишли значи видела сам све куд идемо зато што цирада није била спуштана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте све видели тако?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Па видела сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који је пут?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Па пут ишли смо према Каракају и кренули смо према Тузли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је л' било нешто у Каракају?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Нисам ништа видела јер камиони су ишли, нисам могла ништа на асфалту виђети, није их ту било, камиони су ови отишли прије нас што су потоварили мушкарце, на тим камионима није било цираде, било је без цираде ти камиони и ми смо дошли у Мемиће. Кад смо дошли, у ствари по Црни врх. Ту су нас зауставили и једно 10-ак минута смо стајали ту и ја сам видела овога возача што је возио и један је седео крај њега, тај увек био је све један овај сапутник с поред возача с пушком, гарабин је био дуга цијев и он вели нећемо даље. Тад нам је рекао тако у лице и ја сам ту помислила да нећемо стварно даље кренути више ни од тале нико, значи завршићемо туде. Међутим, да су нама кроз то 10-ак минута наишао неки «Голф» тако су причали који је видео та кола да су наишла та кола и да су наредили да ми идемо према нашој територији. Камиони су кренули, ми смо дошли у Мемиће, ту су нас истоварили и рекли су нам нећемо даље ми с вама, значи овде излазите. Кад смо ту изашле зауставили су нас, старце, жене и дјеца малолетна да идемо у школу. Водили су нас два, три пута су нас до школе па нас враћали опет па нас опет уназад враћали тако и стопирали су да се не иде у школу. Онда је била једна кривина, ту су, а ја сам, био је један правац пут, мислим као ограда, како да рекнем ту је било заграђено па је оно проваљено и ја сам туде са својом децом прешла преко те ливаде а овамо ко је отишао на ту кривину на тај асфалт ту су се одвајале младе жене, младе цуре, која је узела нечије дјете да је морала оставити, гонили је силом да није њезино дјете и те су цуре остале оне затворене у школу. Ми смо отишли према Калесији. Ја сам ишла пешице, борила се, било ми је тешко ићи. Носила сам дјеци да обучем дјецу, носила сам храну, носила сам стомак са 6 месеци. Значи, то је мени све било напорно. Дошла сам на Дубницу пут пјешке ђе раздваја Калесија и Дубница, ту су ми дјеца заспала на асфалту, било је 3 сата, киша је почела, била ми је моја јетрва са тим малим дјететом исто на Бијелом Потоку и то сам

пропустила, да није прихватила дјете муж је морао бацити бебу од 2 мјесеца на асфалт да свеже руке и тако да је била са мношвом да сам је убацила у нечија кола, наишао је неко, каже нек иде та жена са малом бебом ноћиће на Међашу. Међутим, ја сам ту чекала, већ је било прошло 3 сата, ћеца су заспала, да је наишао камион и да сам ја сјела са дјецом својом у камион. Ја сам се једва попела на камион и ја сам одвежена у Дубраве, у пола четири ја сам дошла у школу у Дубраве са својом дјецом. Ту сам преноћила у школи и тако сам била један мјесец и једну седмицу сам била у Дубравама. После сам отале отишла за Сапну својим родитељима. Тамо сам била цијелог рата у Сапни. Вратила сам се кад је било време да се породим, отишла сам прије на једну седмицу, кад сам могла отићи по ноћи се ишло у Тузлу да се породим. Тамо сам се породила у пола четири ујутру и да сам морала отићи у склониште, гранатирана је болница била, а у пола једанаест сам изашла нама из болнице од тог истога дана и да сам отишла у Кројчицу пијешке, нисам имала ни у што сјести. Значи, да сам се морала крити од граната, порођајна и то, то је мени свашта пролазило кроз главу и тешко ми је то било најтеже. Тамо сам била опет једну седмицу код сестре и она је била избегла ту и онда сам се поново вратила у Сапну и да сам остала у Сапни до краја док се нисам вратила у Клису, него нису ни моји били у својој кући и они су, гранате су прве у њихове куће те бачене а прошао је. То сам испустила, мислим ја могу додати, то нисам дала у Тузли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све чега се сетите увек можете да кажете.

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Прошао је човек из Шетића, спрски је, неки Милан Јокић је ја мислим, све је у мене, код свекра орао, долазио да се оре њива, некад је знао и ноћити туде и прошао је кроз Сапну на бицилу, а био је у мене мој тај отац стари пред кућом и он је се сад јавио комшија да ли ради продавница на Чагру, тако се звала горе Сапна Чагар, аутобуси су долазили, горе се окретали из Зворника и тако туде се звао неки Чагар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад је то било?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: То је било прије, значи прије него што је нападнута Сапна прошао је. Каже, ради, рекао је у мене отац и вратио је се са бициклом и рекао је хвала комшија, мом оцу и кад је то било наредба, они су напали Сапну 05. априла, овога маја Сапну, ушли војска и ти резервисти ко је упао, тенкови и све, а истерали су нас на сами Ђурђевдан. Они што су попалили ту, а у мога је оца прво ударила граната, наређење је било само да удари граната у мога оца

кућу, горе спрат и рекли су пали другу кућу зато што је био неки ондале исто комшија па рекао моме оцу што му Ибро тако рече да га псује, као нека извидница. Мој отац он је таки човек, добар, није што је мој отац али значи није никоме тад водио ни хилме ни вози ни данас дан да кажем ту. Каже, нека је и да су они запалили, наредили се палити, другу кућу не пали, прве и они су заборавили. Ту је било неког наоружања, зоље и то у мога оца, заболи у живу ограду, док се врате из куће они су претресли нешто што су ћели онако по кући и то изашли, нису палили, а овога су другог комшије Ибрахима само дјели ме тај исто један мој брат и од тај комшија дели ми оца и то кућу и сад је он запалио ову а у мога су брата била продавница, та мислим редовна из Зворника и они су у мога брата ушли у кућу, покупили све из продавнице и натоварили на камионе. Били су за неком ветеринарском амбулантом, гледали, било је њих 4, 5, гледали шта они раде. Они су то покупили и одвезли а једни су продужили значи на врх Сапне и запале што је било папира ових од продавнице и то што је брат возио ту, водио ту продавницу они су то запалили, они су прешли асфалт, кад су ови отишли погасили и да није мог брата изгорела кућа, погасили и опет су се разбежали, отишли и тако да је у Сапни и после сам ја ето кажем ти била у Сапни и породила се и све преживљавала на стотине граната сам слушала у Сапни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад сте се вратили?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: У Сапну?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него у Клису?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: У Клису смо се вратили 1999. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко се вратио, ви и деца?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Ја и дјеца, два сина што сам тог родила сина и после сам га родила 27. септембра 1992. године сам га родила кад је најгоре било. Тад сам размишљала, нисам имала шта ћемо обући, како ћу родити дјете, да ли ћу родити здраву, да ли ћу болесно, били су авиони бацали касетне бомбе у Сапни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, сад сте овамо кући?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Сад сам ја у Клиси.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је л' ваш свекар Смаил?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Мој је свекар Смаил остао, оно причала сам, код куће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е, да видимо шта је било с њим?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: И мој је свекар Смаил отишао у шуму и враћао се кући да узме хране и то да би јео док је у шуми и он је то виђао од тије Срба што су долазили, што су околина наших тих комшије што су нам били остали волови у штали, остале нам краве, да су они извели те наше волове и одвели да закољу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само кад нам причате реците нам од кога ви то сазнајете то што сад све причате?

СВЕДОК: То је причао свеокар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Ја, кад је дошао. Кад смо се ми вратили кући свекар је дошао. Он је свекар после отале кад је било већ не могу да издрже ту у шуми већ пронашли, откривали, ишли су на, био је остао неки Осман, исто ми је туде род у Клиси, остао и он ушао ми с матером. Е, сад је тога Османа су пронашли и водили га на мунару да он виче ко има још из шуме да изађе, неће вам ништа, да је тај Осман морао ићи да виче с мунаре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да тражи?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: А остала му је та матер, она је имала сина прије тога па је он био у Зворнику, нека велика да кажем буца и то школу и то, али намештаљка је отишао му је живот прве године о томе сину од тога брата од томе Османа и та је мати, мислим мало је жена отишла на живцима и то, та жена није била више толико нормална изгубити таквог сина и то, то је било прије рата то је се десило. И она је ходала по селу да су они њу трепњавали али јој нису ништа њу дирали, а остало нам је још овога маториња то је све побијено, недужне маторе нане и дједове. Е, ту је дошао после тај син и одвео ту своју матер у Сапну, превео, превео је кроз шуму, како је превео однео је, значи њу нису дирали, а све је била ходала, тражила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Спомињали сте Кадиру Омеровић?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Е, ово су остали та Кадира Омеровић, остала Ајша Хрустић, остала Нура Хрустић, Рама Хрустић, Беган Хрустић, звани «Алија», тако су га звали на два имена, остала је из Витинце Хатка нека од неке Најловце мати туде Сафете из Клисе дошла код ње и ту је и остала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су ти стари, је л'?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: И стара она Зифа Алић што је убијен Мурат Џинић у њезиној авлији и она је остала што ја те

познајем што су остале, можда сам опет неког изоставила, али то су од тих били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Алић Назифа?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли још нешто чега се сећате за тај догађај везано је?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Сећам се то, свекар кад смо се вратили у Сапни кад сам била, мој је свекар отишао у Козлук, из Козлука је транспотоват у Мађарску, оно с Козлучанима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са свим оним?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Јесте. Био је у Мађарској, па је прешао, отишле су ми те две јетрве што сам рекла са малом бебом, отишле у Њемачку оба двије јетрве што сам рекла да је са малом бебом, отишла је у Њемачку оба двије и да су оне прешле код њега у Њемачку свекар и био је неко време у Њемачкој и свекар је мој дошао у Сапну и да је то свекар нама тако причао, а мој свекар није смео да рекне ниједноме сину да остане са њим у шуми, него то је било тешко. Мога су свекра, и то нисам давала у изјави, а ово сам свега напоменула а после, мога су свекра у оном светском рату 25 и 3 или 5 у Шетићима на тавану поклати тад четници. Био му је ту отац и ови његови први туде амицићи ко је ту од 25 људи на тавану су нађени или 3, можда сам у томе грешка да су тад и мој свекар није смео да рекне ниједноме сину да остане са њим. Значи, нека иде свако на своју страну и нек одлучи шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што је он одлучио да иде у шуму, је л' сте причали с њим?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Не знам што је одлучио, није смео да иде ето тако и он је се вратио, вратио се с нама у Клису и умро је саде 05. марта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Свекар Смаил?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево још питања ако има?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Нека питају, ја што знам ја ћу одговорити.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја сам тужилац. Поставио бих питање да нам колико можете да се сетите набројте ко је вама од те најближе родбине одведен?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Не могу се сјетити, отишли су ми ти први.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је касније пронађен и ако није још?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Отишао ми је прво ту од првог мог рођака Мује 5 синова, отишао син Мурат, отишао син Фетија.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Они се презивају?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Хасановић. Мурат, Хамед, Адем, Мурис, од Мурата син Мирсад, од Фетије син Амир. Отишао ми тетак Хусеин, исто Хасановић, то је брат од Мује, отишао му син Русмин, отишао му син Јасмин, недужно дјете што је ишло у школу, није имао ни 16 својих година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 17 година, 1975?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од Хусеина Јасмин?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Јасмин јес. Отишли ми опет од те прве моје родице син Нурија, син Аган, син Осман и син, не знам оном четвртом, углавном четири су сина. Од ове друге родице исте то сестре отишао син Фетија, отишао син Нијаз.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све Хасановићи?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Нису то Хасановићи, то је од Мује брат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад промените презиме ви реците које је то презиме?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Ово сад Калајџић што сам рекла син Фетија и Нијаз.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су Калајџићи?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Јес, а ово су све били Хасановићи а оно су били Грахићи што сам рекла Нурија и Аган и ови, то су Челисмани, живела је ту та сестра од тог Мује, они су брат и сестра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Калајџић Нијаз и Химзо и Нијаз од Шабана, 1957.

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Фетија и Нион од Шабана су, а и Шабан је био заробљен па су Шабана пустили у размјену па је Шабан умро у Живиницама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде је вероватно грешка, има два Калајџић Нијаза од оца Шабана и исто '57?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Можда је грешка у томе, углавном је Фетија име од томе једноме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Грешка је. Један је Фетија, један је Нијаз?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Јесте, Фетија је старији, Нијаз је млађи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Број 374 и 376. А од Суље Химзо Калајџић?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Они су исто ја мислим браћа Шабан и ови.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из Петковаца?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Па ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Једино је он нађен?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: А ови су пронађени Фетија и пронађен је Мурис од ових Мујиних синова и пронађен ми је тај тетак Хусеин и Русмин, ово нико није више. Нису ни моји пронађени ни Сејад ни два ми дјевера Нијаз и Сејад, то исто одведени и два дјевера.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, је л' има питања? Нема питања. Рекли сте и за Хусеина Паргана.

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Нисам ја за Хусеина рекла ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте видели то?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли чули да је тај човек убијен?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Јесам чула али нисам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и шта сте чули, значи чули сте?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Чула сам да је и он убијен ту али нисам ја видела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Само ме интересује, ви кажете ми смо то закључили да су наши комшије који су имали чарапе. Ти што су имали чарапе на глави у каквим су они били униформама?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Па биле су ове резервисне чоане ове зелене шарено резервисано одело.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли имали неке ознаке?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Јесу имали ознаке, имали су кокарде, имали су ознаке неке на раменима, ја нисам то познавала, ја сам се борила собом шта ће бити кроз мене али видела сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте могли по гласу некога да препознате?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Нисам могла јер нисам шетала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте могли по гласу да препознате да ли је неко ту ваш из Зворника или неко из неке друге средина која не прича као ви?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: То нисам, јер они су били оно са стране, ја нисам се толико, мислим ја сам се борила собом шта ће бити с мене, говорили су силовања, свашта, нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте о овом раскршћу, па сад на друго. Колико има раскршћа у Клиси?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Има у Клиси, ми тамо зовемо неко раскршће Мераја а зовемо овамо ово раскршће што су нас скупили кад смо да кренемо према Сапни или према Бијелом Потоку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како ово друго зовете?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Раскреће тамо зовемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мераја и Раскреће?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Мераја и Раскреће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај каже Сејдо неко је Алићи а неко Мераја.

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Па то Алићи и раскрсница, то је тако се то зове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ово друго је Мераја?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Мераја, Авдићи зову се овамо ђе је Мераја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И онда су они променили па рекли ајде сад овамо па доле?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ти што наређују да се раздвајају мушкарци, јесте ли могли да видите јесу ли они били ту на Бијелом Потоку, сад причамо о ономе доле што се десило, јесте ли могли ту да видите ко баш то каже «ајде сад жене на ливаду, мушкарци овамо»?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Па говорили од ти који су били војници, резервисти, од тих који су туде били, али ја нисам ниједног препознала, препознала сам овога Кићу што је нама пришао, њега знадем, да сам доста пута од Петковца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете било је доста полиције?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Јесте, било је полиције доста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Осим овога Жарка што га зна Азиза, јесте ли ви неког полицајца знали?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте? Јесте ли можда приметили да неко од полиције наредбу даје да се раздвајају мушкарци од жене?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Па није био ту кад сам ја, можда су доле наниже, ми док смо дошли било је су већ, они су поредати, значи само допуњивати, него није свако заједно сишао на асфалт.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Је л' ви рекосте не познајете оптужене? Јесте ли чули ви за?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Чула сам за њих али нисам нисам никад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте чули ко су ти људи и да ли су имали неку улогу или функцију у Зворнику?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Па имали су, он је био председник значи и тад и Сапне и Зворника и Клисе, био је председник свих тих села.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Па тај Брано Грујић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овај други, јесте чули за неког Марка Павловића?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Нисам то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте никад чули?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Па нисам ни познавала горе, нисам ја то ходала толикачко да ја некога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А са мужем кад причате је ли причао муж сад која је то војска, ко је ту главни за војску, ко је главни за полицију?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Па и муж је у мене радио он је дошао последњих дана онако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је он радио.

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Радио је у мене муж у Будви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у Будви?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Последњи пут је радио у Београду, Загребу, а последњи пут био је у Будви код приватника и дошао трећи дан Бајрама, оно у нас Бајрам славе како ко ми Бајрам зовемо тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је то било?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: То је било у априлу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У априлу?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Јесте, а моја је та јетрва била у Зворнику у априлу родила 02. априла, и то сам пропустила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: 02. априла родила је сина тога, тад је било напад на Кулу и прошли су, она је родила на царски, сад кад је оно гранатирана болница она је отишла у склониште, оперисана је жена и сишла доле у склониште. Кад су наишли «Аркановци» кроз болницу питали шта треба бебама наводно и изашли су. После је то биле су барикаде нису дали нама ходати њихови нити су нама наши дали ходати њима, то су биле барикаде тако, е сад је био из Спрског

Незука, била Српкиња у Зворнику исто се породила кад и та моја јетрва и била Сафета Делића снаха из Клисе и била Ханије из Ђулића - Гојкића снаха била исто, и она породила се кад и та моја јетрва и сада је тај наишао из српског Незука тај да иде по своју жену да је довуче из болнице, јер било их је тешко довући, е сад су они њега пропустили, ако ћеш да повучеш и ове три жене можеш ићи да повучеш и своју жену, е тај је довукао ту моју јетрву и отуд довукао у Ђулиће и ове ту још Сафета Делића довукао их је на то раскршће и мој је дјевер отишао по своју жену и довукао је кући. Ето то ја све што имам да, то сам пропустила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли знате неке Јокиће, Драгана Јокића?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Чула сам ја за њих, али ја њих не познајем толикачко, значи нисам их познавала и нећу ништа да причам оно што није.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНИХ СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли сте док сте се налазили на Бијелом Потоку видели да војска туче неке мушкарце?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Тукли су али само не знам које су мушкарце тукли или који су, углавном су биле дрвене палице што су били у редовима ко неће да спушти ташну, торбу, тукли су их. Сад ја не знам који су.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНИХ СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Кажите ми да ли сте видели да је ту неко убијен?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Па убијен је Јунуз Мајловић из Челишмана и убијен је ето чула сам тај Хусеин он је исто из Сјенокоса, а ово што сам у Клиси убијен Мурат Џинић из Џина, у Клиси је та прва жртва пала у Клиси кад нисмо били ни кренули на Бијели Поток.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНИХ СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А када сте ви који сте одведени значи жене и деца, заправо ви жене, када сте први пут сазнали нешто о судбини својих мужева који су били присилно камионима одведени у школски центар?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Па нисмо сазнали, био је мој рођак заточен а и мога мужа рођак, био је жртва исто као и мој муж, па је причао да је видио мога мужа у Пилици на шљункари, да су ту сједили и кад су их звали у камионе да иду за размену, јагмили су се ко ће да иде у камионе за размену и то је и никад се нису више ни

појављивали, а мој је муж каже остао ту да сједи на шљункари и ја не знам више ништа.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНИХ СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А када сте први пут посумњали да су они можда убијени? Такве информације сте добијали неке?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Па добијале се информације разне, разне информације је свјет причао, па сад кад је то било ја то не знам, а највише су информације дошле да су их побили за Бајрам.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНИХ СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Добро. Хвала. Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када је био Бајрам?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Бајрам је био 11. јуна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 11.?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Ја мислим да је 11.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нама ови што су били у Дому културе у Челопеку кажу 08-09.?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Можда сам ја то грешка, али углавном тако је било они.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Те године кад је био?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Јест.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мења се је ли тако датум?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Па мијења се, не могу ја то баш у то али углавном тако је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: Само да разјаснимо, који је ваш рођак видео вашег мужа на шљункари?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Онај што је био заштитни свједок, мој рођак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да, овај што је преживео.

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Јест.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то број «осам» ту пише?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Ја не видим са овим наочарама и не знам. Само он је причао да је видео га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да га је он видео?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Да га је видео кад су сједили заједно кад су их звали у камионе да их возе за размјену мој је муж остао.

НАТАША КАНДИЋ: Када је он чуо да их зову?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Звали их да сједају у камионе и да иду за размјену наводно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Пилици, тамо у Дому културе?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Ја, у Пилици. А мој је муж каже остао да сједи, сједели су заједно на шљункари, јербо рођаци су и знали су се.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, то да разјаснимо. А кажите ми ова рођака Азиза је ли она има ваше презиме или?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Нема она моје презиме она је на Дивичу, али ја не знам њезино, она је у Америци, ја не знам њезинога презимена, а само знамо да јој се зове човек Ахмет.

НАТАША КАНДИЋ: Ахмет?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Јесте.

НАТАША КАНДИЋ: А не живи значи.

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Он је одведен.

НАТАША КАНДИЋ: А је ли има неко неки контакт са њом?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Па имам ја мислим кад дође матер, али уколко она дође имам једино могу ја се снаћи за презиме па да се достави Суада или било ко.

НАТАША КАНДИЋ: Да знамо ко је овај полицајац?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: То је овај полицајац Жарко се зове.

НАТАША КАНДИЋ: Тај њен друг?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знамо то.

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Ја, он је син Ђуке из Радића, то је значи школски је друг ишли су заједно у школу.

НАТАША КАНДИЋ: А где живи? Где живи данас?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Не знам где живи, то не знам где је и значи ја га нисам никад више видела како смо били на Бијелом Потоку, а само је био активни полицајац.

НАТАША КАНДИЋ: Само ово да се вратимо на почетак, како сте ви кренули од куће?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Па кренула сам ето од куће.

НАТАША КАНДИЋ: Којим превозом, јесте кренули нечим, трактором, аутом?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Нисмо ми имали ни аута ни трактора. Кренули смо наводно пјешнице, што сам могла понјети ја сам понјела, што нисам то је и остало и.

НАТАША КАНДИЋ: Јесте видели ту неког од, познајете људе из Петковаца?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Па познала сам тога Кићу што се зове, Ивановић Драгоја син, Ђоке али звани Кићо.

НАТАША КАНДИЋ: Само да вас питам, је ли знате кад је било преговори око оружја?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Ја сам то чула преговори, ко је имао оружје носио, мој муж није ни имао оружје није ни носио, а ја нисам ни ишла нити сам гледала ко је долазио нити знам.

НАТАША КАНДИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро хвала.

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Ако има питања још.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако, ми немамо више питања, ако ви нешто сте се још сетили у међувремену што би било важно за ово.

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Ето ја сам то испричала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала.

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Што ми је било важно. Хвала и вама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Трошкове претпостављам да тражите је ли тако за долазак?

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Ако су сви и ја сам, ако нису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

То је све што имам да изјавим.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

ОШТЕЋЕНА ХАНИФА ХАСАНОВИЋ: Мени ово не би могао нико платити, нити ми море платити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. То је јасно.

ИСПЛАТИТИ оштећенима трошкове у износу по 5.000,00 динара.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес се одлаже, наставак заказује за:

14.10.2009. године са почетком у 09,30 часова,
саслушањем оштећених Јашаревић Фатиме и Алић Џемиле.

Довршено.

**ЗАПИСНИЧАР
СУДИЈА**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-